

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 22 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Ewa Blumczyńska

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2021 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)

z siedzibą w G.

przeciwko M. D.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu

z dnia 12 kwietnia 2021 r.

sygn. akt I C 751/20

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym kwotę 900 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego wyroku powódce do dnia zapłaty.

Ewa Blumczyńska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 września 2020 r. powódka (...) z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. D. na jej rzecz kwoty 6.910,15 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych liczonymi od dnia 2 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym zgodnie z dyspozycją art. 505⁽³⁷⁾§ 2 k.p.c. kosztów poniesionych w ramach elektronicznego postępowania upominawczego oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek za opóźnienie za czas od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, a także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Pozwany M. D. reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych wraz z kwotą 34 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Pozwany kwestionował skuteczność zawarcia umowy pożyczki. Wskazał także, że dochodzone od niego roszczenie nie uzyskało przymiotu wymagalności, gdyż nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy.

Powódka w piśmie z dnia 2 grudnia 2020 r. i z dnia 21 grudnia 2020 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2021 r. Sąd Rejonowy w Nowym Tomysłu, sygn. akt I C 751/20:

1) oddalił powództwo;

2) kosztami procesu obciążył powódkę i na tej podstawie zasądził od niej na rzecz pozwanego kwotę 1.817,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego:

W dniu 22 kwietnia 2016 r. pozwany zawarł z powódką umowę pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...). Umowa ta opiewała na całkowitą kwotę 8.480,00 zł. Pożyczki udzielono na okres od dnia 22 kwietnia 2016 r. do dnia 25 marca 2026 r. i była ona oprocentowana według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd (...) wynoszącej w dniu zawarcia umowy 10 % w stosunku rocznym. Strony umówiły się, że jej spłata następować będzie w ratach płatnych bez wezwania w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie spłaty. W myśl pkt 23 umowy nieterminowa spłata pożyczki powodowała, że należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. W takim przypadku zgodnie z pkt 21 umowy pobierane były odsetki według zmiennej stopy procentowej, których roczna stopa oprocentowania wynosiła dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, których wysokość na dzień zawarcia umowy wynosi 14%. Ponadto powódka była uprawniona do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminem wypowiedzenia i postawienia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w sytuacji, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu go listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 14 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy (pkt 29 umowy pożyczki). Umowa została podpisana przez osoby uprawnione do reprezentacji pożyczkodawcy.

Pożyczka została wypłacona. M. D. początkowo spłacał ją terminowo. Opóźnienia rozpoczęły się od miesiąca października 2019 r. Pożyczkodawczyni sporządziła wezwania do zapłaty w dniu 5 listopada 2019 r. i w dniu 9 grudnia 2019 r. W ostatecznym wezwaniu do zapłaty z dnia 9 grudnia 2019 r. wskazano, że łączna wysokość przeterminowanego zadłużenia wynosi 226,83 zł. Pożyczkobiorca został wezwany do zapłaty zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania. W dniu 27 lutego 2020 r. sporządzono wypowiedzenie umowy. Zostało ono podpisane przez osobę uprawnioną do składania takich oświadczeń. M. D. w dniu 4 marca 2021 r. doręczono korespondencję od pożyczkodawczyni.

Powódka złożyła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 6.910,15 zł. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą Nc-e 845179/20. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie nakazem zapłaty z dnia 3 lipca 2020 r. zasądził kwoty dochodzone pozwem. Pozwany złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty. Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2020 r. wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty umorzono ww. postępowanie w całości, oddalono wniosek strony pozwanej o zasądzenie zwrotu kosztów procesu i stwierdzono, że każda ze stron ponosi koszty procesu związane ze swym udziałem w sprawie.

Przy powyższych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy zważył, że:

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy, albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W toku postępowania powódka wykazała fakt udzielenia pozwanemu pożyczki. Fakt ten wynika z przedłożonych przez nią dokumentów. Powódka

udowodniła także, że umowę pożyczki z jej strony podpisały osoby uprawnione do jej reprezentowania, a pozwanemu została wypłacona kwota pożyczki, którą spłacił jedynie częściowo.

Weryfikacji wymagała kwestia wymagalności dochodzonego roszczenia. Wskazać należało zatem, że w niniejszej sprawie brak było wystarczających dowodów, aby poczynić ustalenie, że umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana w dacie wskazanej przez powódkę. W uzasadnieniu pozwu podniosła ona, iż roszczenie stało się wymagalne w dniu 6 kwietnia 2020 r. oraz, że umowa pożyczki została wypowiedziana, a wypowiedzenie poprzedzono wezwaniami do zapłaty, które wysłano na adres wskazany w umowie. Pozwany kwestionował ww. okoliczności, w tym fakt doręczenia wezwania do zapłaty przed dokonaniem wypowiedzenia. Przy czym dowód wykazania tych okoliczności obciążał powódkę (art. 6 k.c.). Zaoferowany przez nią materiał dowodowy nie potwierdzał jednak nawet tego, czy korespondencja zawierająca wezwanie do zapłaty została wysłana do pozwanego. Co prawda przedstawiona kserokopia książki nadawczej zawiera pozycję z personaliami i adresem zamieszkania pozwanego, lecz nie jest ona jednocześnie opatrzona jakimkolwiek numerem nadawczym przesyłki, co uniemożliwia jego powiązanie z informacjami ze strony operatora pocztowego, których wydruków powódka także nie złożyła. W tej sytuacji nie było możliwe ustalenie czy i kiedy zostało doręczone pozwanemu wezwanie do zapłaty, którego doręczenie i upływ 14 dniowego terminu od doręczenia zgodnie z umową warunkował możliwość jej wypowiedzenia. Nadto nie sposób było jednoznacznie ustalić, czy korespondencja, która została doręczona pozwanemu w dniu 4 marca 2020 r. zawierała rzeczywiście wypowiedzenie umowy. Nie było przy tym przeszkód, aby na potwierdzeniu odbioru wskazać jakiego rodzaju pismo ono dotyczy. W tych okolicznościach w dacie wystąpienia z pozwem umowa jeszcze nie uległa zakończeniu, co skutkowało przyjęciem, że żądanie jest przedwczesne. To bowiem zakreślony przez powódkę stan faktyczny, winien stanowić podstawę orzekania, zaś ustalenie, że umowa obowiązuje w dalszym ciągu, skutkuje oddaleniem powództwa w całości. Zasądzenie jakiegokolwiek kwoty wykracza bowiem poza podstawę żądania (art. 321 k.p.c.). W konsekwencji brak było potrzeby badania, czy powodowi przysługuje jakakolwiek wierzytelność, która w chwili wyrokowania byłaby wymagalna, bowiem oparcie odpowiedzialności umownej pozwanego o wypowiedzenie umowy wyznaczyło granice podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, którą rozpoznający daną sprawę sąd jest związany (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 13 maja 2019 roku, sygn. akt III Ca 2086/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 2 października 2018 roku, sygn. akt III Ca 1475/18). Biorąc ponadto pod uwagę stanowisko pozwanego, który zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia oraz stopień skomplikowania wyliczeń z tym związanych, ustalenie właściwej kwoty zadłużenia - przy założeniu, iż nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy - wymagało określonych twierdzeń i dowodów, a nawet wiedzy specjalistycznej. Powódka w powyższym zakresie nie podniosła stosowanych twierdzeń, jak również nie złożyła właściwych wniosków dowodowych. Powództwo podlegało zatem oddaleniu w całości, o czym Sąd Rejonowy orzekł w punkcie pierwszym wyroku.

Jednocześnie brak było podstaw do uznania, że wierzyciel zastosował w umowie klauzule niedozwolone. W przedmiotowej sprawie należało się odwołać do artykułu 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Wprowadza on limit wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu zarówno w odniesieniu do danego okresu spłaty kredytu (ust. 1), jak i limit maksymalny dla całości umowy o kredyt konsumencki (ust. 2). Maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest ustalana, stosownie do art. 36a ust. 1 ww. ustawy, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali 6 miesięcy przekroczyć 40% całkowitej kwoty kredytu (25% + 15%), w skali roku 55% (25% + 30%), w skali 2 lat 85% (25% + 60%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu, stosownie do art. 36a ust. 2 ww. ustawy (zob. uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, druk sejmowy Nr 3460 z 2.6.2015 r., s. 21). W razie ustalenia przez kredytodawcę, na podstawie umowy o kredyt konsumencki, kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu przekraczającej wartości maksymalne wskazane w art. 36a ust. 1 i 2 przedmiotowej ustawy, konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej rzeczonym wartościom maksymalnym (art. 36a ust. 3 przedmiotowej ustawy). Wartości maksymalne przewidziane w art. 36 a ww. ustawy zostały ustalone przez ustawodawcę w oparciu o analizę danych dotyczących działalności kredytodawców, odzwierciedlających realia rynku

kredytowego. W szczególności w wypadku niskokwotowych, krótkoterminowych kredytów (tzw. mikropożyczek), udzielanych na okres nieprzekraczający miesiąca, przeciętne koszty operacyjne kredytodawców wynoszą od 26% do 38% całkowitej kwoty kredytu. Limit pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości 25% całkowitej kwoty kredytu (pierwsza wartość przewidziana we wzorze w art. 36a ust. 1 cyt. ustawy) odpowiada zatem dolnej granicy kosztów operacyjnych ponoszonych rzeczywiście przez kredytodawców, co ma ich motywować do racjonalizacji tych kosztów z korzyścią dla konsumenta. Z kolei w wypadku kredytów udzielanych na dłuższy okres koszty operacyjne stanowią od 27,5% do 51% całkowitej kwoty kredytu, zaś kredytodawca ponosi ponadto koszty ryzyka kredytowego w wysokości od 22% do 51% tej kwoty. W konsekwencji całkowite koszty kredytu udzielonego na okres ok. 1 roku wynoszą od 49,5% do 76% całkowitej kwoty kredytu (zob. szerzej uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, druk Nr 3460 z 2.6.2015 r., s. 19–22).

W niniejszej sprawie z uwagi na kwotę pobranej prowizji oraz wskazany czas trwania umowy (10 lat) nie można stwierdzić, że postanowienia umowy pożyczki obejmujące prowizję

miały na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych lub były niezgodne z zasadami słuszności, a w konsekwencji stanowiły klauzulę niedozwoloną. Strony mogą się bowiem umówić na odpłatny charakter pożyczki w ramach swobody umów (art. 353¹ k.c.), co zresztą w warunkach gospodarki rynkowej należy uznać za normę. Mogą również określić wysokość odsetek za opóźnienie (art. 481 § 2 k.c.), przy czym maksymalna ich wysokość nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie – art. 481 § 2 1 k.c.). Przedmiotowe postanowienia umowy były tym samym zgodne z cytowaną ustawą o kredycie konsumenckim i wiązały jej strony.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł z kolei w punkcie drugim wyroku zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c., w którym wyrażona została zasada odpowiedzialności za wynik sporu. Zgodnie z ww. regułą, skoro to powódka przegrała niniejszy proces, to ją obciążały jego koszty. Na zasądzone koszty złożyły się m.in. koszty zastępstwa procesowego zgodne z obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (1.800 zł).

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację złożyła powódka, która zaskarżyła je w całości. Jako zarzuty apelacji wskazała:

I) naruszenie przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 17 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r, prawo pocztowe w zw. z art. 61 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, które skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, iż nie doręczyła ona pozwanemu wezwania do zapłaty, co zdaniem Sądu Rejonowego, skutkowało nieprawidłowością wypowiedzenia umowy pożyczki, a co za tym idzie - przedwcześnie powództwa, podczas gdy w toku procesu przedstawiła ona potwierdzenia nadania skierowanych do pozwanego wezwań do zapłaty będące dokumentem urzędowym;

2) art. 17 i art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. prawo pocztowe w zw. z art. 61 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powinna ona na potwierdzeniu odbioru przesyłki lub kopercie korespondencyjnej zawrzeć informację o zawartości przesyłki zawierającej wypowiedzenie umowy pożyczki, podczas gdy ani z przepisów prawa ani z przyjętej praktyki nie można wywnioskować obowiązku takiego oznaczania przesyłek, a oznaczenie takie mogłoby prowadzić do naruszenia tajemnicy korespondencji;

3) art. 61 k.c. poprzez uznanie, że nie doszło do skutecznego złożenia przez nią pozwanemu oświadczenia woli w zakresie wezwania do zapłaty z dnia 6 grudnia 2019 r. i ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 10 stycznia 2020 r., podczas gdy zgodnie z brzmieniem tego przepisu, zostało ono złożone skutecznie z uwagi na fakt, iż pozwany mógł zapoznać się z jego treścią;

II) naruszenie przepisów postępowania, których uchybienie miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj.:

1) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne wyprowadzenie wniosków ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkujące błędnym ustaleniem, że przesyłki zawierające wezwania do zapłaty nie zostały opatrzone numerami nadawczymi, podczas gdy z potwierdzeń nadania zarówno wezwania do zapłaty, jak i ostatecznego wezwania do zapłaty jednoznacznie wynika, iż nadano im właściwe numery;

2) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne wyprowadzenie wniosków ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkujące błędnym ustaleniem, że zaofiarowany przez nią materiał dowodowy nie potwierdza, czy korespondencja zawierająca wezwania do zapłaty została faktycznie wysłana do pozwanego, podczas gdy przedłożyła ona potwierdzenia nadania przesyłek poleconych stanowiące wystarczający dowód do stwierdzenia, że wezwania zostały wysłane na adres pozwanego;

3) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne wyprowadzenie wniosków ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkujące błędnym uznaniem, że nie udowodniła ona, iż w przesyłce skierowanej do pozwanego znajdowało się wypowiedzenie umowy pożyczki, podczas gdy zaofiarowany przez nią materiał dowodowy, w szczególności dokument wypowiedzenia oraz zwrotne potwierdzenie odbioru jego nadania, są dowodami wystarczającymi do uznania, że pozwanemu doręczono wypowiedzenie umowy pożyczki w kwocie przez nią wskazanej;

III) błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na wynik sprawy:

1) poprzez uznanie, że nie przedstawiła ona wystarczających dowodów, które umożliwiłyby poczynienie ustaleń w zakresie skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki w dacie wskazanej przez pozwanego, podczas gdy przedłożyła ona na poczet materiału dowodowego w niniejszej sprawie szereg dokumentów, w tym dokumentów urzędowych udowadniających prawidłowe wypowiedzenie umowy pożyczki w dacie przez nią wskazanej;

2) poprzez uznanie, że książki nadawcze przedstawione przez nią nie zostały opatrzone numerem nadawczym przesyłki, podczas, gdy każdej z przesyłek oznaczona w książce nadawczej, w tym kierowanej do pozwanego nadano indywidualny numer nadawczy.

W powołaniu na powyższe zarzuty, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. apelującą wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów tj.: wydruków ze strony operatora pocztowego dotyczących wezwania do zapłaty oraz ostatecznego wezwania do zapłaty - na fakt wysłania do pozwanego ww. korespondencji oraz jej doręczenia, a co za tym idzie skuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki w dacie przez nią wskazanej.

Powódką wskazała przy tym, że potrzeba powołania się na ww. dowody z dokumentów wynika dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. W postępowaniu prowadzonym przez Sąd I instancji ani strona pozwana, ani Sąd Rejonowy nie kwestionowali prawidłowości oznaczeń przesyłek na przedstawionych przez nią potwierdzeniach nadania.

Jednocześnie wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku:

a) w zakresie punktu pierwszego poprzez zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 6.910,15 zł (słownie: sześć tysięcy dziewięćset dziesięć złotych i 15/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 2 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;

b) w zakresie punktu drugiego poprzez zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym zgodnie z dyspozycją art. 505³⁷ § 2 k.p.c. kosztów poniesionych w ramach elektronicznego postępowania upominawczego i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek za opóźnienie za czas od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł;

c) zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o:

- 1) jej oddalenie w całości;
- 2) rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym, bez przeprowadzania rozprawy apelacyjnej, a w razie jej wyznaczenia, rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność, jak również jego pełnomocnika;
- 3) oddalenie wniosków dowodowych powódki sformułowanych w petitum apelacji z dnia 5 lipca 2021 r. i pominięcie ujętych w nim dowodów jako sprekludowanych, na podstawie art. 381 k.p.c.;
- 4) zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Na wstępie zaznaczenia wymagało, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, do którego zastosowanie mają przepisy art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c. Apelacja wywodzona w ramach tego postępowania ma charakter ograniczony i jej celem jest zbadanie zgodności wyroku ze zgromadzonym przez Sąd I instancji materiałem procesowym (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55). Nadto zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 k.p.c. może ona zostać oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Przy czym nie sposób pominąć, że niezgodność ustaleń faktycznych z treścią (...) dowodu może być skutkiem naruszenia norm prawa procesowego odnoszących się do postępowania dowodowego. W takiej sytuacji pierwszym krokiem w celu wykazania, że w danej sprawie wystąpiła ww. sprzeczność niezbędne jest ustalenie, jaki i czy przepis z ww. grupy został naruszony.

W tym miejscu należało odnieść się do zarzutów mających za przedmiot przeprowadzenie i ocenę dowodów oraz wnioskowanie Sądu Rejonowego. Tylko bowiem prawidłowo ustalony stan faktyczny daje podstawy do weryfikacji zastosowanych norm prawa materialnego.

W ocenie apelującej Sąd Rejonowy naruszył art. 233 § 1 k.p.c. przez nieprawidłowe wyprowadzenie wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego. Nadto osobno wskazała ona na poczynienie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych. Tym samym jej zarzutu dotyczące postępowania dowodowego pomimo odmiennego sposobu ich sformułowania były tożsame. Ustalenia faktyczne są bowiem odzwierciedleniem wnioskowania sądu z tych dowodów, które zostały przez niego uznane za wiarygodne.

Sąd na podstawie wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów przypisuje im wiarygodność, bądź jej odmawia według doświadczenia życiowego, wiedzy, a także w sposób racjonalny, bezstronny oraz z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania. Z kolei sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią przeprowadzonych dowodów (błąd w ustaleniach faktycznych) ma miejsce wówczas, gdy między tymi dowodami, którym została przypisana wiarygodność, a wnioskami do jakich doszedł sąd na ich podstawie występują dysharmonia tj. gdy wnioskowanie sądu obarczone jest błędem logicznym, a nadto gdy nie uwzględniono przeprowadzonego dowodu na etapie oceny jego wiarygodności i mocy dowodowej, czy też gdy przyjęto za wykazane fakty, które nie zostały udowodnione, albo pomięto wykazane okoliczności.

Z uwagi na rozpoznawanie niniejszej sprawy w postępowaniu uproszczony powódka winna w pierwszej kolejności wykazać uchybienia, które dotyczą etapu oceny dowodu. Ograniczyła się jednak wyłącznie do kwestionowania samego wniosku Sądu Rejonowego. Tym samym już tylko na ww. podstawie jej zarzuty nie mogły okazać się skuteczne.

Niezależnie od powyższego wskazała, że niewątpliwie to powódkę obciążał ciężar wykazania, że skutecznie wypowiedziała przedmiotową umowę pożyczki (art. 6 k.c.). W tym celu na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym przedłożyła ona kopię wypowiedzenia umowy z dnia 27 lutego 2020 r., odpis dowodu doręczenia pozwanemu w dniu 4 marca 2020 r. przesyłki o częściowo nieczytelnym numerze nadawczym, kopię ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 9 grudnia 2019 r. wraz odpisem fragmentu książki nadawczej z dnia 9 grudnia 2019 r. oraz kopię wezwania do zapłaty z dnia 05 maja 2019 r. wraz z odpisem fragmentu książki nadawczej z dnia 05 maja 2019 r. Z kolei w treści apelacji wniosła o przeprowadzenie dowodu z wydruku ze strony operatora pocztowego. Niezbędne było zatem ocenienie skuteczności ww. wniosków. Jak wskazano powyżej apelacja rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym na charakter ograniczony. O ile zatem w postępowaniu zwykłym celem sądu odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy, to w przypadku apelacji niepełnej jego rola sprowadza się do „kontroli zaskarżonego orzeczenia sądu I instancji oraz postępowania przed tym sądem z punktu widzenia jego zgodności z prawem” (por. Olaś, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. P. Rylski, komentarz do art. 505⁹ k.p.c., Legalis 2021). Jednocześnie w ocenie Sądu Okręgowego, nie ulega wątpliwości, że powódka mogła przedłożyć ww. wydruki nie tylko po podniesieniu zarzutów pozwanego dotyczących skuteczności doręczenia przedmiotowej korespondencji, ale także już na etapie składania pozwu. Dlatego też dowody zgłoszone przez nią w treści apelacji podlegały pominięciu na podstawie art. 381 k.p.c. w zw. z art. 235² § 2 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., o czym orzeczono w postanowieniu z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt II Ca 1596/21.

Weryfikacji wymagało zatem jakie fakty były możliwe do ustalenia na podstawie dowodów przedłożonych przez powódkę w postępowaniu przed Sądem Rejonowym. W tym zakresie podkreślić należało zatem, że kopia pisma stanowi wyłącznie dowód jego sporządzenia i nie jest wystarczająca do udowodnienia, ani jego nadania, ani doręczenia.

Tym samym oceny wymagało, czy powódka wykazała fakt wysłania i doręczenia pozwanemu ww. wezwań do zapłaty. W książce nadawczej przedłożonej przez nią określono wyłącznie numery pierwszej i ostatniej przesyłki na danej stronie. Powódka nie wyjaśniła przy tym sposobu ustalania pozostałych z nich. Jednocześnie brak było przesłanek by z urzędu podejmować działania w ww. zakresie w sytuacji, gdy powódka dysponowała fachową obsługą prawną mającą oczywiste rozeznanie w wymogach dowodowych podobnych postępowań toczących się z jej udziałem. Tym samym, zgodzić należało się z Sądem Rejonowym, że na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób było przyjąć, że ww. korespondencja została wysłana do pozwanego listem poleconym i tym samym poczynić ustaleń faktycznych w oparciu o domniemanie doręczenia, które powstałoby w razie udowodnienia ww. okoliczności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., sygn. akt II CSK 454/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 4 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa 705/19). Jedyne na marginesie zaznaczyć można było, że pismo powódki z dnia 19 grudnia 2021 r. dotyczące przedmiotowego zagadnienia wpłynęło do Sądu Okręgowego już po wydaniu wyroku i nie mogło tym samym wywrzeć wpływu na jego treść.

W przypadku oświadczenia o wypowiedzeniu umowy powódka przedłożyła odpis potwierdzenia odbioru korespondencji, która została doręczona pozwanemu w dniu 4 marca 2020 r. Brak było jednak dowodu pozwalającego na wykazanie związku między sporządzeniem ww. oświadczenia z dnia 27 lutego 2020 r., a przedmiotowym potwierdzeniem. O ile zgodzić należało się z apelującą, że nie miała ona obowiązku wskazania w treści ww. potwierdzenia na zawartość przedmiotowej korespondencji, to jednak przedłożone przez nią dowody powinny pozwalać na ustalenia, że dotyczy ono ww. oświadczenia. Dla powyższego byłoby wystarczające wykazanie, kiedy zostało ono wysłane i pod jakim numerem nadawczym. Niemniej powódka nie przedłożyła dowodu pozwalającego na ustalenie daty jego wysłania np. przez przedłożenie kopii książki nadawczej, co uczyniła w odniesieniu do ww. wezwań. Nadto potencjalnie wystarczające w tym zakresie były także wydruki ze strony internetowej operatora pocztowego, których także nie przedłożono, a numer nadawczy na ww. potwierdzeniu jest częściowo nieczytelny.

Z uwagi na powyższe wbrew twierdzeniom powódki nie wykazała ona, że ww. wezwania i oświadczenie o wypowiedzeniu zostały wysłane do pozwanego i doręczone pod jego aktualnym adresem. Przy czym bez znaczenia w tym kontekście pozostaje to, że prawdopodobnie dysponowała ona dowodami pozwalającymi na poczynienie odmiennych ustaleń faktycznych i mogła je przedłożyć. To na niej ciążył bowiem obowiązek wykazania ww. faktów (art. 6 k.c.) i to ją obciążają konsekwencje braku ich udowodnienia, także gdy było to skutkiem wyłącznie jej zaniechań (art. 232 k.p.c.).

Apelująca nie zdołała zatem podważyć ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy. Tym samym zostały one przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne i stały się miarodajne do oceny rozważań prawnych Sądu I Instancji.

Przechodząc do oceny zarzutów mających za przedmiot normy prawa materialnego podkreślić należało, że zgodnie z art. 61 § 1 zd. 1 k.c. oświadczenie woli zostaje złożone z chwilą, gdy doszło do adresata w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią. Nie jest zatem wymagane faktyczne poznanie przez niego jego treścią, a wystarczająca w tym zakresie jest sama taką możliwość. Niewątpliwie warunki takie daje wysłanie pisma zawierającego oświadczenie woli przesyłką poleconą z potwierdzeniem odbioru. Zgodnie bowiem z art. 17 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. prawo pocztowe (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 1041 ze zm., dalej jako prawo pocztowe) potwierdzenie nadania przesyłki rejestrowanej lub przekazu pocztowego wydane przez placówkę pocztową operatora wyznaczonego ma moc dokumentu urzędowego. Niemniej jednak nie wyłącza to obowiązku wykazania, że nadano konkretne pismo, a także wykazania, że przełożony dowód dotyczy doręczenia danego oświadczenia. Musi bowiem istnieć możliwość weryfikacji, czy dokumenty dotyczące samego etapu doręczenia związane są z oświadczeniami, na których skuteczność powołuje się strona. W niniejszej sprawie ww. wymóg nie został jednak spełniony.

Jednocześnie podkreślić należało, że zakres tajemnicy pocztowej obejmuje informacje przekazywane w przesyłkach pocztowych, informacje dotyczące realizowania przekazów pocztowych, dane dotyczące podmiotów korzystających z usług pocztowych oraz faktu i okoliczności świadczenia usług pocztowych lub korzystania z tych usług (art. 41 ust. 1 prawa pocztowego). Przy czym do zachowania ww. tajemnicy zgodnie z art. 41 ust. 2 prawa pocztowego zobowiązani są operatorzy pocztowi oraz osoby, które z racji wykonywanej działalności mają do niej dostęp (art. 41 ust. 2 prawa pocztowego). Tym samym powódka nie jest adresatem ww. normy. Niemniej nie sposób zaprzeczyć, że ujawnienie przez nią treści oświadczeń kierowanych do jej klientów osobom trzecim prowadziłyby do naruszenia tajemnicy korespondencji. Powyższe nie nastąpi jednak w przypadku ogólnikowego wskazania na potwierdzeniu odbioru, iż dotyczy ono np. pisma z konkretnego dnia, bez określania jego charakteru i treści.

Jak wynika z powyższego także zarzuty naruszenia prawa materialnego podniesione przez powódkę okazały się bezpodstawne.

Wskazania wymagało (...), że Sąd Okręgowy nie podziela oceny Sądu I instancji w przedmiecie abuzywności postanowień przedmiotowej umowy pożyczki dotyczących prowizji. W tym miejscu zasadne było zatem wyjaśnienie kwestii używanych pojęć. Strony niniejszego sporu łączyła umowa pożyczki w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego. Niemniej jednak przedmiotowy stosunek prawny zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 1083), dalej jako u.k.k. stanowił także kredyt konsumencki. Na podstawie art. 3 ust. 1 u.k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 u.k.k. przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się bowiem m.in. umowę pożyczki w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. W przedmiotowym postępowaniu pojęcia kredyt konsumencki i pożyczka mogą być zatem stosowane zamiennie.

Odnosząc się zatem do normy zawartej w art. 36a ust. 1 i ust. 2 u.k.k. podkreślić należało, że wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego określenie w ww. przepisach maksymalnego limitu pozaodsetkowych kosztów kredytu nie wyłącza uprawnienia do weryfikacji, czy dane postanowienie jest niedozwolone. Przedmiotowa norma, jak podnosi się w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie bierze bowiem pod uwagę faktycznych opłat, które poniósł pożyczkodawca (por. wyrok TSUE z dnia 26 marca 2020 roku, C-779/18). Zgodnie z polskimi przepisami pozaodsetkowe koszty kredytu obliczane są nadto na podstawie wzoru niezależnego od świadczonych usług i

zasobów wykorzystywanych przez przedsiębiorcę. Oznacza to, że konsument nie ma możliwości zapoznania się z prawdziwymi wydatkami związanymi z udzieleniem mu kredytu i pozbawiony zostaje informacji o swej sytuacji prawnej w dacie zawarcia umowy. Nadto Dyrektywa 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 roku (Dz.U. L 2008 nr 133, ze zm.) w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG nie obejmuje kwestii ograniczania kosztów kredytu, czy ich podziału między przedsiębiorcę a konsumenta. Powyższe zostało także potwierdzone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt III CZP 43/20 wprost wskazał, że „okoliczność, że pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego nie przekraczają wysokości określonej w art. 36a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, nie wyłącza oceny, czy postanowienia określające te koszty są niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.)”.

Sąd Rejonowy winien zatem dokonać weryfikacji postanowień dotyczące prowizji pod kątem ich abuzowości i to z urzędu. Naczelną zasadą Dyrektywy 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 roku w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich było bowiem zapewnienie, aby umowy z konsumentami nie zawierały nieuczciwych warunków i aby byli oni chronieni przed takimi warunkami w możliwie wysokim stopniu. Dlatego też wykluczone jest to, żeby spod jakiegokolwiek kontroli sądów wyłączone były zapisy umów zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentami, jeśli budzą uzasadnione wątpliwości co do ich zgodności z dobrymi obyczajami i podejrzenie, że mogą godzić w ekonomiczne interesy słabszej strony danego stosunku (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 4 czerwca 2020 r., C-495/19).

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że powódka miał status przedsiębiorcy, pozwany konsumenta, a kwestionowane postanowienia nie zostały indywidualnie uzgodnione. Kluczowe znaczenia miało zatem ustalenie, czy prowizja stanowi tzw. główne świadczenie stron. Jak podnosi się w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej „warunki umowy wchodzące w zakres pojęcia ‘głównego przedmiotu umowy’ [...] należy uważać warunki, które określają podstawowe świadczenia w ramach danej umowy i które z tego względu charakteryzują tę umowę. Natomiast warunki, które wykazują charakter posiłkowy względem warunków definiujących samą istotę stosunku umownego, nie mogą być objęte rzeczoną pojęciem” (wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 3 października 2019 r. w sprawie C#621/17). Powyższe spójne jest ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zgodnie z którym pojęcie głównego świadczenia stron należy „interpretować raczej wąsko, w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy” (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 8 czerwca 2004 r., sygn. akt I CK 635/03).

Zgodnie zaś z art. 720 § 1 k.c. pożyczka może mieć charakter zarówno odpłaty, jak i nie przewidywać wynagrodzenia za jej udzielenie. Niezależnie bowiem od decyzji w ww. zakresie nie dojdzie do powstania innego stosunku prawnego. Sytuacja kształtuje się jednak odmiennie w przypadku pożyczki konsumenckiej w rozumieniu u.k.k., co do której jako regułę założono jej odpłatność. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy nie znajduje ona zastosowania do umów, w których konsument nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania oraz innych kosztów związanych z udzieleniem lub spłatą kredytu konsumenckiego. Niemniej jednak, jak podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego w przypadku postanowień przewidujących ustanowienie wynagrodzenia prowizyjnego nie może być ono uznane za świadczenie główne, gdy umowa nie definiuje go, nie określa zasad jego wyliczenia oraz wzajemnego świadczenia pożyczkodawcy z tego tytułu, które - w dodatku - jest niezależne od typowego w takiej umowie świadczenia konsumenta w postaci odsetek oraz uniemożliwia powiązanie wynagrodzenia prowizyjnego ze wzajemnym świadczeniem pożyczkodawcy (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt III CZP 43/20). Dlatego też w ww. orzeczeniu wskazano, że „wynagrodzenie prowizyjne (prowizja), stanowiące wynagrodzenie z tytułu udzielenia pożyczki, przewidziane w umowie pożyczki, do której mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 1083 z późn. zm.), nie jest świadczeniem głównym w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.”.

Dotkliwa sankcja wynikająca z art. 385¹ § 1 k.c. dotyczy jednocześnie wyłącznie tych postanowień, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają jego interesy. Jak wynika z powyższego zastosowanie ww. normy wymaga łącznego spełnienia ww. przesłanek.

Istota postępowania zgodnie z dobrymi obyczajami sprowadza się do szeroko rozumianego szacunku dla drugiego człowieka (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 maja 2013 r., I ACa 1433/12). Dlatego też, jak wskazuje się w literaturze przedmiotu działanie niezgodne z ww. klauzulą to takie, które jest „nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania” (W. Popiołek, Kodeks cywilny. T. I. Komentarz. Art. 1–449¹⁰, red. K. Pietrzykowski, komentarz do art. 385¹ § 1 k.c., Legalis 2020). Z kolei przez pojęcie rażącego naruszenia interesów konsumenta rozumie się „nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków wynikających z umowy na jego niekorzyść, skutkującą niekorzystnym ukształtowaniem jego sytuacji ekonomicznej oraz jego nierzetelnym traktowaniem” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt II CSK 483/18). Jednocześnie, jak podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego „postanowienie sprzeczne z dobrymi obyczajami, które rażąco narusza interesy strony umowy, wydaje się z założenia sprzeczne również z zasadami współżycia społecznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2019 r., sygn. akt IV CSK 443/18). Tym samym uznanie danego postanowienia za abuzywne przesądza także o naruszeniu art. 58 § 1 k.c.

Konsument, aby mógł dokonać oceny jego sytuacji powinien mieć możliwość zapoznania się z poszczególnymi kosztami, które łącznie odpowiadają wysokości prowizji. W przeciwnym wypadku pozostaje mu bowiem wyłącznie akceptacja oferty przedsiębiorcy, albo jej brak. W treści przedmiotowej umowy nie określono jednak ww. elementów. Zgodnie zaś z art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy. Dlatego też ewentualne późniejsze wykazanie składowych prowizji pozostawałoby bez znaczenia.

W niniejszej sprawie pozwanego obciążały koszty zarówno opłaty przygotowawczej, jak i prowizja. Przy czym z uwagi na brak wskazania w umowie jakie wydatki wchodziły w ich zakres pozwany mógł odnieść wrażenie, że zostały one pobrane z tego samego tytułu. Nadto w treści umowy pożyczki z dnia 22 kwietnia 2016 r. jako kwotę pożyczki określono 8.480 zł (k.13) i tak suma została wypłacono pozwanemu (k. 38). Niemniej z ww. kwoty bezpośrednio po jej wypłaceniu pozwanemu pobrano 1.823,20 zł tytułem prowizji (k. 38). Z umowy nie wynikało jednak wprost, iż kwota prowizji pomniejsza wysokość udzielonej pożyczki. W skutek powyższego rzeczywiście wypłacono kapitał w wysokości 6.656,80 zł, a prowizja stanowiła 27,5 % jego kwoty.

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu Okręgowego postanowienia dotyczące prowizji należało ocenić jako wprowadzające w błąd, zarówno w zakresie tego jakich wydatków pożyczkodawcy dotyczą, jak i sposobu jej pobrania. Naruszały one zatem zasadę lojalności oraz dobre obyczaje i to w sposób rażący. Konsument po zapoznaniu się z treścią umowy mógł bowiem odnieść wrażenie, że otrzyma wyższą kwotę pożyczki(...)aż o 1/4. Nie sposób było jednak uznać opłaty przygotowawczej pobranej w wysokości 40,00 zł za rażąco wygórowaną i tym samym w odniesieniu do niej nie została spełniona druga z ww. przesłanek abuzywności.

Jednocześnie nieuprawione było naliczanie od kwoty prowizji i opłaty przygotowawczej odsetek kapitałowych. Pobierane są one bowiem od wypłaconej sumy, a nie kosztów dodatkowych. Niezbędne okazało się zatem ustalenie prawidłowej kwoty raty przyjmując, że kapitał wynosił 6.656,80 zł, a roczna stopa oprocentowania 10 %. W tym celu Sąd Okręgowy posłużył się jednym z powszechnie dostępnych kalkulatorów pożyczkowych:

p.	zadłużenie	rata	część kapitałowa	część odsetkowa
1	6 656,80	91,66	36,18	55,47

2	6 620,62	91,66	36,48	55,17
3	6 584,13	91,66	36,79	54,87
4	6 547,35	91,66	37,09	54,56
5	6 510,25	91,66	37,40	54,25
6	6 472,85	91,66	37,72	53,94
7	6 435,13	91,66	38,03	53,63
8	6 397,10	91,66	38,35	53,31
9	6 358,76	91,66	38,67	52,99
10	6 320,09	91,66	38,99	52,67
11	6 281,10	91,66	39,31	52,34
12	6 241,79	91,66	39,64	52,01
13	6 202,15	91,66	39,97	51,68
14	6 162,18	91,66	40,30	51,35
15	6 121,87	91,66	40,64	51,02
16	6 081,23	91,66	40,98	50,68
17	6 040,25	91,66	41,32	50,34
18	5 998,93	91,66	41,66	49,99
19	5 957,27	91,66	42,01	49,64
20	5 915,26	91,66	42,36	49,29
21	5 872,89	91,66	42,72	48,94

22	5 830,18	91,66	43,07	48,58
23	5 787,11	91,66	43,43	48,23
24	5 743,68	91,66	43,79	47,86
25	5 699,89	91,66	44,16	47,50
26	5 655,73	91,66	44,52	47,13
27	5 611,20	91,66	44,90	46,76
28	5 566,31	91,66	45,27	46,39
29	5 521,04	91,66	45,65	46,01
30	5 475,39	91,66	46,03	45,63
31	5 429,36	91,66	46,41	45,24
32	5 382,95	91,66	46,80	44,86
33	5 336,16	91,66	47,19	44,47
34	5 288,97	91,66	47,58	44,07
35	5 241,39	91,66	47,98	43,68
36	5 193,41	91,66	48,38	43,28
37	5 145,03	91,66	48,78	42,88
38	5 096,25	91,66	49,19	42,47
39	5 047,06	91,66	49,60	42,06
40	4 997,47	91,66	50,01	41,65
41	4 947,46	91,66	50,43	41,23

42	4 897,03	91,66	50,85	40,81
43	4 846,18	91,66	51,27	40,38
44	4 794,91	91,66	51,70	39,96
45	4 743,21	91,66	52,13	39,53
46	4 691,08	91,66	52,56	39,09
47	4 638,52	91,66	53,00	38,65
48	4 585,52	91,66	53,44	38,21
49	4 532,08	91,66	53,89	37,77
50	4 478,19	91,66	54,34	37,32
51	4 423,85	91,66	54,79	36,87
52	4 369,06	91,66	55,25	36,41
53	4 313,81	91,66	55,71	35,95
54	4 258,11	91,66	56,17	35,48
55	4 201,93	91,66	56,64	35,02
56	4 145,29	91,66	57,11	34,54
57	4 088,18	91,66	57,59	34,07
58	4 030,60	91,66	58,07	33,59
59	3 972,53	91,66	58,55	33,10
60	3 913,98	91,66	59,04	32,62
61	3 854,94	91,66	59,53	32,12

62	3 795,41	91,66	60,03	31,63
63	3 735,38	91,66	60,53	31,13
64	3 674,85	91,66	61,03	30,62
65	3 613,82	91,66	61,54	30,12
66	3 552,28	91,66	62,05	29,60
67	3 490,22	91,66	62,57	29,09
68	3 427,65	91,66	63,09	28,56
69	3 364,56	91,66	63,62	28,04
70	3 300,94	91,66	64,15	27,51
71	3 236,80	91,66	64,68	26,97
72	3 172,11	91,66	65,22	26,43
73	3 106,89	91,66	65,77	25,89
74	3 041,13	91,66	66,31	25,34
75	2 974,81	91,66	66,87	24,79
76	2 907,95	91,66	67,42	24,23
77	2 840,53	91,66	67,98	23,67
78	2 772,54	91,66	68,55	23,10
79	2 703,99	91,66	69,12	22,53
80	2 634,87	91,66	69,70	21,96
81	2 565,17	91,66	70,28	21,38

82	2 494,89	91,66	70,87	20,79
83	2 424,02	91,66	71,46	20,20
84	2 352,57	91,66	72,05	19,60
85	2 280,52	91,66	72,65	19,00
86	2 207,87	91,66	73,26	18,40
87	2 134,61	91,66	73,87	17,79
88	2 060,74	91,66	74,48	17,17
89	1 986,26	91,66	75,10	16,55
90	1 911,16	91,66	75,73	15,93
91	1 835,43	91,66	76,36	15,30
92	1 759,07	91,66	77,00	14,66
93	1 682,07	91,66	77,64	14,02
94	1 604,43	91,66	78,29	13,37
95	1 526,14	91,66	78,94	12,72
96	1 447,21	91,66	79,60	12,06
97	1 367,61	91,66	80,26	11,40
98	1 287,35	91,66	80,93	10,73
99	1 206,42	91,66	81,60	10,05
100	1 124,82	91,66	82,28	9,37
101	1 042,54	91,66	82,97	8,69

102	959,57	91,66	83,66	8,00
103	875,91	91,66	84,36	7,30
104	791,56	91,66	85,06	6,60
105	706,50	91,66	85,77	5,89
106	620,73	91,66	86,48	5,17
107	534,24	91,66	87,20	4,45
108	447,04	91,66	87,93	3,73
109	359,11	91,66	88,66	2,99
110	270,45	91,66	89,40	2,25
111	181,05	91,66	90,15	1,51
112	90,90	91,66	90,90	0,76
suma:	10 265,45	6 656,80	3 608,65	

Tym samym część kapitałowa i odsetkowa rat kształtowała się na poziomie 91,66 zł, a doliczając do nich opłatę przygotowawczą w wysokości 0,36 zł (40 zł/112) ich wysokość wynosiła 92,02 zł.

Jak wynika z zestawień przedłożonych przez powódkę pozwany do 25 września 2019 r. wpłacił 4.622,34 zł (112,74 zł x 41, k. 5) i jego wpłaty pokrywy w całości 50 rat, przy czym 51 rata zgodnie z harmonogramem była płatana do 25 czerwca 2020 r. Dlatego też na dzień 27 lutego 2020 r. (data sporządzenia oświadczenia o wypowiedzeniu) pozwany nie zalegał ze spłatą pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności i nie doszło do spełnienia materialnej przesłanki skuteczności wypowiedzenia przedmiotowego stosunku prawnego określonej w pkt 25 umowy pożyczki z dnia 22 kwietnia 2016 r.

Zgodnie art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Powyższe wyklucza zaś możliwość zasądzenia wyższej kwoty niż wskazanej w pozwie i na innej podstawie faktycznej niż ta określona przez powoda (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt IV CSK 388/19, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 grudnia 2019 r., sygn. Akt I ACa 607/17). Skoro zatem powódka oparła swoje roszczenie o fakt wypowiedzenia umowy pożyczki, które okazało się bezskuteczne, a przedmiotowa umowa została zawarta do 25 marca 2026 r., powództwo polegało oddaleniu w całości. Niezależnie od odmiennej oceny postanowień przedmiotowej umowy pod kątem ich niedozwolonego charakteru zaskarżony wyrok odpowiadał tym samym prawu. Z uwagi na powyższe w pkt 1 wyroku Sąd Okręgowy oddalił apelację powódki.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną na podstawie w art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. Wobec oddalenia apelacji, to powódka jest stroną przegrywającą. Z uwagi na powyższe zasadne było zasądzenie od niej na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł (§ 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokacie z dnia 22 października 2015 r. w wersji obowiązujące), o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Ewa Blumczyńska